

ELS ESCITES

Panmongolisme! Un mot bàrbar;
per mi, no obstant, dolç de sentir.

VLADÍMIR SOLOVIOV

Sou milions. Nosaltres som molts, i molts, i molts.
Proveu-ho, vinga, combatu-nos!
Som els escites, sí! Sí, sí, som asiàtics
amb els ulls àvids i esgaiats!

Cada segle dels vostres és un sol instant nostre.
Com uns esclaus obedients,
hem sostingut l'escut entre races adverses,
entre els mongols i els europeus!

Durant segles, la vostra farga ha estat tapant
l'estrèpit de la nostra allau.
I ha estat una contalla, el vostre enfonsament
de Lisboa, i el de Messina!

Durant centenars d'anys heu mirat a Orient
guardant, fonent les nostres perles.
I escarnint-nos, només esperant el moment
de dirigir-nos els canons!

I el moment ha arribat. La dissort bat les ales
i es multipliquen les ofenses.

I el dia arribarà en què potser no quedí
ni un rastre sol dels vostres Pèstums!

Oh vell món! Mentre encara no t'has acabat, mentre
llangueixes en dolça tortura,
atura't, sapientíssim, com féu Èdip, davant
l'Esfinx de l'ancestral misteri!

Rússia és ara l'Esfinx. Alegre o afligida
o banyada en negra sang,
ella et mira i et mira, i et mira d'una forma
estranya, amb odi i amb amor!...

Sí, estimar igual com la nostra sang estima,
ja fa molt temps que no estimeu!
Heu oblidat del tot que en el món hi ha l'amor
que al mateix temps crema i ens mata!

Ho estimem tot nosaltres —la cremor dels freds números
i el do de la visió divina.

I tot ho comprenem —el seny agut dels gals
i el tenebrós geni germànic...

I recordem —l'infern dels carrers de París
i les frescors venecianes,
i l'aroma llunyana del bosc de llimoners,
i els blocs fumosos de Colònia...

També estimem la carn —i el seu gust i el color,
i la mortal olor de carn...
¿Potser serem culpables que us cruixi l'esquelet
sota les nostres tendres urpes?

Estem acostumats a agafar per les brides
els abrivats cavalls indòmits
i a trencar-los els seus ossos sacres pesants,
i a sotmetre esclaves enterques...

Veniu cap a nosaltres! Dels horrors de la guerra
veniu cap a braços pacífics!
Abans no sigui tard, amb l'espasa a la beina.
Companys, siguem ara germans!

Si no ho voleu així, no hi tenim res a perdre
perquè també sabem ser pèrfids!
Per segles i més segles, us veureu maleïts
per generacions malaltes!

Nosaltres, vastament, per maleses i boscos,
davant de la bufona Europa,
ens obrirem, girant-nos a vosaltres, mostrant-vos
la nostra carassa asiàtica!

Aneu, aneu-hi tots, aneu cap als Urals!
Estem preparant la batalla:
les màquines d'acer, on la integral respira,
contra la fera horda mongola!

D'ara endavant, però, ja no us farem d'escut,
ja no entrarem en el combat,
i només mirarem com transcorre, mortal,
amb aquests nostres ulls oblics.

I no ens bellugarem quan l'hun ferotge furgui
en les butxaques dels cadàvers,
cremi ciutats, emmeni els ramats a l'església,
o quan rosteixi blanca carn!...

Vell món, per últim cop, pensa bé en el que et dic!
Al convit de treball i pau,
per últim cop, al clar banquet de germanor,
la lira bàrbara t'hi crida!

30 de gener del 1918